

pligtet til at efterkomme en sådan anmodning (artikel 9).

Efter artikel 10 skal en stat, som modtager oplysninger fra en anden stat, underrette den anden stat, hvis oplysningerne synes at være i strid med statens egne oplysninger.

Ad II bistand med hensyn til inddrivelse

Artikel 11 forpligter staterne til at bistå med at inddrive andre staters skattekrav. Sådanne skattekrav skal som udgangspunkt inddrives, som var de statens egne. Dog skal andre staters skattekrav ikke have den særlige fortrinsret som statens egne skattekrav måtte have (artikel 15). Stater, som ikke kan yde bistand i inddrivelsessager, skal tage forbehold derom, jf. artikel 30.

Artikel 12 bestemmer, at staterne har pligt til efter anmodning at foretage sikringsakter med henblik på inddrivelse af andre staters skattekrav.

Artikel 13 oplyser, hvilke dokumenter en stat skal medsende, hvis den anmoder en anden stat om bistand til at inddrive skattekrav eller til at foretage sikringsakter med henblik på inddrivelse.

Artikel 14 regulerer lovvalget i forældelsesspørgsmål. Efter stk. 1 er det fristerne for forældelse efter lovgivningen i den stat, der anmoder om bistand, der skal anvendes. Dette indebærer, at lovgivningen om forældelse i den stat, som anmodes om bistand, ikke kan påberåbes i den konkrete sag. For så vidt angår fristafbrydelse fastslår stk. 2, at de foranstaltninger, der træffes efter lovgivningen i den stat, der anmodes om bistand, også får fristafbrydende virkning i forhold til lovgivningen i den stat, der anmoder om bistand. I stk. 3 er der sat en endelig frist på 15 år for at imødekomme anmodninger om bistand. Fristen regnes fra datoen på det oprindelige dokument, der hjemler tvangsinddrivelse.

Artikel 15 fastslår, at den stat, der inddriver en anden stats skattekrav, ikke skal indrømme den anden stats skattekrav fortrinsret i forhold til almindelige pengekrav, selvom inddrivelsesstatens egne skattekrav har fortrinsret.

Artikel 16 giver den stat, der anmodes om bistand, adgang til at indrømme henstand eller afdragsvis betaling i henhold til sin egen lovgivning.

Ad III forkyndelse af dokumenter

Ifølge Artikel 17 skal staterne yde hinanden bistand til forkyndelse af dokumenter i skattesager. Stater, der ikke kan yde bistand til forkyndelse af dokumenter, skal tage forbehold herom i overensstemmelse med artikel 30. Det samme gælder stater, der ikke kan tillade, at dokumenter forkyndes gennem deres postvæsen.

Fællesbestemmelser gældende for alle former for bistand.

Artikel 18 specificerer en række oplysninger, der skal tilvejebringes af den stat, som anmoder om bistand.

Ifølge Artikel 19 er staternes ret til at begære bistand begrænset. En stat skal have udnyttet alle muligheder, der står til rådighed i dens eget område, før staten kan anmode en anden stat om bistand. Dette gælder dog ikke, hvis anvendelsen af disse muligheder vil være uforholdsmæssig vanskeligt.

Efter artikel 20 skal den stat, der anmodes om bistand, underrette staten, der anmoder om bistand, om de skridt der er taget og om resultatet heraf eller evt. om, hvorfor en anmodning ikke kan efterkommes.

Artikel 21 indeholder bestemmelser, som sikrer beskyttelsen af fysiske og juridiske personer efter lovgivningen i de kontraherende stater. Ifølge stk. 1 sætter staternes interne lovgivning og administrative praksis om rettigheder for og beskyttelse af personer en absolut grænse for staternes pligt til at yde bistand.

Stk. 2 præciserer og supplerer stk. 1 gennem en række konkrete begrænsninger i bistandspligten. Det fremgår af bestemmelsen, at ingen stat er forpligtet til at foretage undersøgelser eller videregive oplysninger, hvis staten ikke efter egen lovgivning eller administrativ praksis er i stand til at fremskaffe sådanne oplysninger til egne formål. Videregivelse af oplysninger kan også nægtes i tilfælde, hvor oplysningerne vil indebære udbredelse af en erhvervs-mæssig, industriel, kommerciel eller faglig hemmelighed, en fremstillingsmetode eller i tilfælde, hvor en udbredelse af en oplysning vil stride mod almene interesser.

Artikel 22 indeholder regler om tavshedspligt. Bestemmelsen fastslår, at oplysninger, der modtages på grundlag af konventionen, skal behandles efter reglerne om tavshedspligt i den af de to stater, som har de mest restriktive regler på området.

Artikel 23 fastslår, at klager over foranstaltninger truffet i overensstemmelse med konventionen som hovedregel skal behandles i den stat, hvor foranstaltningerne er truffet.

Særlige bestemmelser

Artikel 24 drejer sig om gennemførelsen af konventionen. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal danne et koordinerende organ under OECD, som skal overvåge gennemførelsen og udviklingen af konventionen. Det koordinerende organ skal udlede generelle retningslinier og bidrag til fortolkningen af konventionen. Staternes kompeten-